

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/801/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5112234215
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Potocký
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5112234215.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Potockého a členov senátu JUDr. Táne Rapčanovej a Mgr. Zuzany Hartelovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený Advokátska kancelária Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, v konaní o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 14C/285/2012-78 zo dňa 02. októbra 2014, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Žilina napadnutým rozsudkom návrh zamietol (výrok I.). Odporcovi náhradu trov konania nepriznal (výrok II.).

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa návrhom doručeným súdu dňa 21.09.2012 domáhal voči odporcovi zaplataenia majetkovej škody v sume 2.550,72 eur a z titulu nemajetkovej ujmy zaplataenie 510,14 eur.

Súd ďalej uviedol, že z obsahu spisu v konaní pred Okresným súdom Žilina zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podal súdny exekútor dňa 26.08.2010, pričom exekúciu žiadal vykonať na základe rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu. Návrh na vydanie poverenia bol zamietnutý uznesením zo dňa 21.04.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 21.05.2011.

Okresný súd v ďalšej časti odôvodnenia citujúc viaceré ustanovenia zák. č. 514/2003 Z. z. a zák. č. 233/1995 Z. z. (Exekučný poriadok) uviedol, že po vykonanom dokazovaní nemal preukázaný základný predpoklad, a to nesprávny úradný postup súdu v exekučnej veci, ktorá sa viedla na základe návrhu navrhovateľa ako oprávneného. Konštatoval, že navrhovateľ ani nepodal odvolanie proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia, uznesenie nadobudlo právoplatnosť, teda nemožno v žiadnom prípade tvrdiť, že by sa jednalo o nezákonné rozhodnutie.

Pokiaľ ide o navrhovateľom namietané nedodržanie lehoty na vydanie poverenia súd uviedol, že navrhovateľ konštatoval len dĺžku konania, avšak vôbec neakceptoval povinnosti súdu, ktorý mal vydať poverenie na vykonanie exekúcie na základe rozsudku rozhodcovského súdu, a ktorý musel aj preveriť skutočnosti, či takéto rozhodnutie je vykonateľné. Navyiac uviedol, že prípadné prieťahy nemôžu mať vplyv na materiálnu či nemateriálnu ujmu, pretože ak nebolo možné pre vady a nedostatky predchádzajúceho konania rozhodcovským súdom a uplatňovanie nárokov neprijateľných podmienok a konaním navrhovateľa v rozpore s dobrými mravmi, nemohol mať žiadne legitímne očakávania. V exekučnom konaní je súd zo zákona oprávnený a povinný skúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk, ktoré sú vymedzené v ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Súd nezistil existenciu

relevantných dôvodov pre uplatnenie náhrady škody či už z nezákonného rozhodnutia súdu alebo nesprávneho úradného postupu súdu v namietanom konaní, súd návrh v plnom rozsahu zamietol. Pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z ust. § 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1 veta prvá O. s. p. Odporca ako úspešný účastník si právo na náhradu trov konania neuplatnil a zo spisu mu trovy nevyplývajú, preto mu súd právo na náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu a žiadal, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vrátil vec na opätovné prejednanie. V odvolaní vytýkal súdu, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, - rozhodoval vylúčený sudca, - súd I. stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, - neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, - rozhodnutie súdu I. stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

K dôvodom odvolania bližšie uviedol, že pokiaľ z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O. s. p. poukázal na to, že požiadal súd o zrušenie pojednávania a uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Navrhovateľ uskutočnil podanie obsiahnuté v texte návrhu, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhládol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v návrhu), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Súd sa podľa navrhovateľa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti, nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti navrhovateľa meritorne rozhodol. Ďalej tvrdil, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Podľa neho súd úplne ignoroval všetky tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode, hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. V závere odvolania sa vyjadril k podaniu návrhu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas účastníkom konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

Preskúmaním veci podľa odvolacieho súdu okresný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, pričom so záverom z neho vyplývajúcim, tak skutkovým ako aj právnym, sa v plnom rozsahu stotožnil. Inak povedané, prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 157 ods. 2 O. s. p. V odôvodnení preskúmaného rozsudku sa riadne zaoberal so všetkými otázkami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie z hľadiska právneho posúdenia veci podstatné.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového

súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V odvolaní navrhovateľ namietal, že uskutočnil podania (obsiahnuté v texte návrhu), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť.

Odvolačný súd v prvom rade poukazuje na vyjadrenie navrhovateľa, ktorý na výzvu súdu uviedol, že námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O. s. p. okresnému súdu nepodal (č. l. 10 spisu). Z obsahu spisu okresného súdu vyplýva, že Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 28.02.2013, č. k. 10NcC/135/2013-18 rozhodol, že sudca Okresného súdu Žilina JUDr. Vladimír Kozáčik nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej na tomto súde pod sp. zn. 14C/285/2012. Vo veci tak konal sudca, u ktorého neboli zistené subjektívne ani objektívne skutočnosti na naplnenie predpokladov podľa § 14 ods. 1 O. s. p.

Nad rámec uvedeného odvolačný súd dopĺňa, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelených vecí len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania vecí, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej odporcom je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31.05.2010 sp. zn. 3Nc/14/2010). Pre účely preskúmanej veci odvolačný súd konštatuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia navrhovateľa) svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Aplikácia prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci.

Navrhovateľ v súvislosti s postupom okresného súdu v odvolaní namietal: - nedoručenie vyjadrenia odporcu k návrhu, - nemožnosť oboznámiť sa s obsahom dôkazom a tvrdeniam, - nemožnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení, - nenariadenie pojednávania.

Z obsahu spisu okresného súdu vyplýva, že nariadil na deň 30.09.2014 pojednávanie. Predvolanie doručil splnomocnenému zástupcovi navrhovateľa dňa 28.08.2014, ako i odporcovi dňa 28.08.2014. Dňa 24.09.2014 bol elektronicky doručený súdu zo strany splnomocneného zástupcu navrhovateľa návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu. Navrhovateľ navrhol, aby súd zrušil konanie do právoplatného rozhodnutia o nestrannosti a otázke zákonného sudcu a v prejednávaní veci nepokračoval a tiež uviedol, že mu nebolo doručené rozhodnutie Krajského súdu o vylúčení, resp. nevyvylúčení sudcov Okresného súdu Žilina. Okresný súd vo vzťahu k návrhu navrhovateľa na zrušenie konania konštatoval na pojednávaní dňa 02.10.2014, že nie sú dané dôvody na odročenie pojednávania. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva, že žiadosť o zrušenie, resp. odročenie pojednávania v súvislosti s uplatňovaným procesným právom a návrh na prerušenie konania nepovažoval za dôležitý dôvod na odročenie pojednávania a ak sa navrhovateľ na pojednávanie nedostavil a nepresvedčil sa tým, či súd vyhovie alebo nevyhovie jeho žiadosti o odročenie, musí znášať sám aj následky svojej neprítomnosti. Odvolačný súd v tomto smere odkazuje na správne právne závery okresného súdu a k odvolacej námietke, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať, poukazuje na to, že nebolo pravdivým tvrdenie navrhovateľa v odvolaní, že vo veci nedošlo k nariadeniu pojednávania - jeho uskutočnenie vyplýva zo zápisnice o pojednávaní (č. l. 76-77 spisu) a tiež považuje za potrebné zdôrazniť, že je právom a zároveň povinnosťou účastníkov sa nariadeného pojednávania zúčastniť. Pojednávanie môže byť odročené iba z dôležitého dôvodu. S poukazom na uznesenie NS SR sp. zn. 3Obdo/11/2013 prekážka alebo

iná okolnosť musí predstavovať „dôležitý dôvod“. Príčina, prečo sa účastník pojednávania zúčastniť nemôže a z ktorej dôvodu žiada o odročenie pojednávania sa musí s ohľadom na jej povahu vyznačovať nepredvídateľnosťou, záväznosťou, rozsahom alebo z iných dôvodov aspektom ospravedlniteľnosti. Podľa odvolacieho súdu splnomocnený zástupca navrhovateľa bol na pojednávanie včas predvolaný, viac ako 5 dní pred termínom pojednávania (§ 115 ods. 2 O. s. p.) pričom dôvody uvádzané navrhovateľom nebolo možné považovať za dôležité pre odročenie v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. Neúčastňou na pojednávaní navrhovateľ a jeho splnomocnený zástupca si sami zmarili možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p. ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré sa realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom). Napriek uvedenému odvolací súd poukazuje na to, že okresný súd na pojednávaní vykonal dokazovanie navrhnuté samotným navrhovateľom (č. I. 2 spisu) prečítaním listín z pripojeného exekučného spisu sp. zn. 20Er/3546/2010, ktoré preto slúžili ako dôkaz v danom konaní.

Čo sa týka vyjadrenia odporcu k návrhu na začatie konania, toto bolo doručené okresnému súdu dňa 28.05.2014, ktorý ho následne doručil splnomocnenému zástupcovi odporcu dňa 09.07.2014. Bolo preto nepravdivé, pokiaľ navrhovateľ v odvolaní namietal, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu.

Ďalej navrhovateľ tvrdil, že nesprávny úradný postup bol v konaní jednoznačne preukázaný, súd nerozhodol o jeho návrhu v zákonnej lehote, bol bezdôvodne nečinný, spôsobil tak zbytočné prieťahy v konaní. Okrem toho nesprávny úradný postup exekučného súdu spočíval v niekoľkých skutočnostiach, nielen v jednej z nich a súd sa mal vysporiadať so všetkými jeho vytýkanými zločkami.

Odvolací súd poukazuje na to, že podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku, zákonom stanovená lehota na vydanie poverenia nebola síce dodržaná, zo súdneho spisu Okresného súdu Žilina sp. zn. 20Er 3546/2010 bolo preukázané, že v exekúcii vedenej vo veci oprávneného (navrhovateľa) proti povinnej R. E., nar. XX.XX.XXXX . na základe exekučného titulu, rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu č.k. 01266/10, vydaného Stála rozhodcovská a.s. dňa 21.04.2010, návrh zo dňa 19.07.2010 bol podaný na súd dňa 26.08.2010. Výzvou zo dňa 17.09.2010 bol vyzvaný Stály rozhodcovský súd na predloženie dokladov k rozhodcovskej doložke a doručení rozhodcovského rozsudku. Stály rozhodcovský súd predložil požadované doklady podaním zo dňa 28.10.2010. Následne uznesením č. k. 20Er/3546/2010-19 zo dňa 21.04.2011 návrh na vydanie poverenia zamietol. Proti rozhodnutiu nepodal oprávnený riadny alebo mimoriadny opravný prostriedok a uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 21.05.2011. Zákonom stanovená 15-dňová lehota sa vzťahovala na vydanie poverenia teda pozitívne rozhodnutie a nie negatívne. So zreteľom na ustálenú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR (II.ÚS 471/2012, I.ÚS 86/02, I.ÚS 70/02, I.ÚS 16/02, I.ÚS 63/00) samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty nemožno automaticky vyhodnotiť ako porušenie základného práva účastníka konania (na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov). Samotné nedodržanie zákonnej lehoty nemožno totiž vnímať izolovane, oddelene od ostatných okolností, ktoré objektívne majú vplyv na jej plynutie a významnou mierou sa podieľajú na jej predĺžení. Preto bolo nevyhnutné prihliadať na všetky podstatné okolnosti prípadu, tak ako to správne učinil v tomto konaní aj okresný súd.

Ostatné odvolacie dôvody (súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) navrhovateľ v odvolaní len vymenoval bez toho, aby špecifikoval v čom vidí namietané pochybenie. Odvolací súd sa preto nimi nezaoberal.

Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vrátane výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný odporca, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil, resp. mu ani žiadne trovy nevznikli. Odvolací súd preto rozhodol, že odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.